

pridružil tudi na obletnicah mature, obujal spomine, se iskreno zanimal za naša življenja in komentiral sodobni svet. Zadnje okrogle obletnice se ni mogel udeležiti, a smo se z veseljem odzvali njegovemu povabilu in ga obiskali na domu v Luciji. Tudi na naše lansko jesensko povabilo v Tomaj se je prijazno opravičil in zaželel vse dobro. Ko pa mi nekaj mesecev kasneje prvič ni odgovoril na novoletno voščilo, sem vedela ...

V nekem pismu mi je zapisal:
Ni drugih odnosov od tistih, stkanih z besedami.

Jaz pa dodajam: Nekateri med njimi nas globoko zaznamujejo.

Hvala, moj profesor.

Drago Mislej Mef | Izola

Mef o Faturju

»Porko ladro, Silvo je bil moj profesor, ravnatelj, sodelavec in prijatelj, vsa spominska srečanja pa so točno takrat, ko ne morem do tja (enkrat nastop, drugič zaključek redakcije Mandrača).

Vsekakor bi povedal, da sem ga pred par leti uspel spraviti v rojstno Zagorje in do Knežaka, kjer smo posneli njegove izjave za dokumentarni film o furmanih.

Ena njegovih misli je bila idealna za zaključek filma.

Lahko si jo pogledate na <https://www.kolut.si/dokumentarni-filmi/> (čisto na koncu filma).

Malokdo ve, da je Silvo tudi avtor izraza, ki ga uporabljam pri opisu mojega dela. Nekoč mi je namreč povedal: »Mef, ti nisi tekstopisec, ker tekst je vse, kar je napisanega. Tudi pesnik nisi, ker ne delaš z logiko in znanjem pesnika, ampak si besedilec.« Jaz sem to sprejel in danes je ta izraz (besedilec) že v precejšnji rabi, posebej pri slovenskih kantavtorjih.

Ravnokar sem izvedel, da se je poslovil eden najbolj cenjenih in upoštevanih slavistov, prijatelj in naš najboljši gimnazijski ravnatelj, Silvo Fatur. Postal je ravnatelj postojnske gimnazije, še preden jih je dopolnil 30 in to kljub temu, da ni bil v partiji, kot radi porečejo tisti, ki so neznosno trpeli v tistih časih. Še več, bil je odprt za vse nove stvari, vodil je ekipo izvrstnih profesorjev, od cenjenega prvega slovenskega striparja in lutkarja, Saša Dobrila, do pesnika Levca iz Cerknice in nesojene operne pevke Brecljeve, ter enigmatičnega filozofa prof. Vovka in multilingvista Pavlice. Kmalu po nastopu je za glasbeni dan, namesto klasičnega gostovanja učencev glasbene šole, povabil Kameleone, ki so nastopili v sedanjem gledališču in takrat sem si obljubil (zaradi

sošolk, ki so bile naenkrat vse zaljubljene v Kameleone), da bom Kameleon tudi jaz. Nekaj let kasneje sem jim napisal skoraj vsa besedila za njihove kasnejše albume, ampak za sošolke je bilo že prepozno.

Takrat sva že oba s Faturjem živela na obali in ob občasnih srečanjih mi je vedno povedal, da nisem tekstopisec, saj tekste piše vsaka tajnica, ampak BESEDILEC. Tako se tudi predstavljam od takrat naprej in počasi ta izraz prihaja v slovensko jezikovno sfero.

Povabili smo ga na naša tradicionalna maturantska srečanja, a se zadnjih ni več mogel udeležiti. Sem ga pa prepričal, da je prišel na snemanje dokumentarnega filma o Furmanih, ki smo ga posneli tudi v Knežaku, v bližini njegovega doma v Zagorju. Z eno od njegovih misli smo tudi zaključili film, ki si ga menda lahko ogledate tudi na spletu. To pa je njegova misel, s katero je zaokrožil marsikaj. Tudi svoje življenje. »Jaz zmeraj pravim, da sem – in vas moja generacija – imel srečo, ker smo živeli v dveh svetovih. Eden diametralno nasproten temu, ki je danes, in je trajal do petdesetih let 20. stoletja. Potem se je vse obrnilo, z zmeraj večjo hitrostjo gre neznano, neznano. Naprej.« (citāt iz dokumentarca *Dediščina furmanstva*).

V čast nam je, da smo ga vsaj nekaj let delili z njim.

Vir

Dediščina furmanstva. <https://www.tvkolut.si/dokumentarni-filmi/>